

delft werden door de Haarlemmers vernield, en het was een schrale troost, dat de Kennemers daarop als weerwraak het huis te Heemskerk verwoestten, waaraan voor de Brederode's vele onaangename herinneringen van slechte nabuurschap en gevangenschap waren verbonden.

Het schijnt, dat Brederode na deze euvelheden der Haarlemmers voorloopig niet werd hersteld. Zulks blijkt uit een beschikking van Filips van Bourgondië uit het jaar 1464 op een verzoekschrift van Reinout II, om zijn „kwade” leenen in „goede” te veranderen, zoodat zij bij ontstentenis van mannelijke wettige nakomelingen ook in vrouwelijke lijn zouden kunnen vererven. Hopende onder meer, dat Reinout daardoor zou besluiten „weder te doen maken ende yn te richten in goeden state 't voirsz. huys van Brederode, ende dat selve huijs mitsgaders al 't voirsz. land ende heerlickheyt te ontlasten ende te quijten van den lasten, dairmede sij belast ende beswairt is”, stond de hertog het verzoek in zooverre toe, dat bij zijn sterven voor één keer erfopvolging in vrouwelijke linie mocht plaats vinden. Hieruit komt tevens naar voren, dat Reinout al evenzeer als wijlen zijn oom Jan met financiële moeilijkheden had te kampen. Reinout ging dan ook niet verder dan een gedeeltelijke herstelling, immers „datselve luttel dat daer nu is, dat heeft hij in sijnen tijden wederom doen maken”, meldt bovengenoemde kroniekschrijver Jan Gerbrandsz. tusschen 1482 en 1484.

Al was Brederode dan maar voor een klein gedeelte herbouwd, toch kon het desnoods nog als tijdelijke residentie worden gebruikt. Toen Jolande de Lalaing, weduwe van den in 1473 gestorven Reinout II, het te kwaad kreeg met haar mans familie inzake de voogdij over haar minderjarige kinderen, en haar neef Reinier van Broekhuizen in haar afwezigheid Vianen en Batestein innam en bezette, vestigde zij zich in 1478 weer op Brederode. Zij bleef hier eenige jaren, want toen in 1482 een bende plunderende Hoeksche ballingen, die Hoorn al had gebrandschat, ook Haarlem bedreigde, zonden de overheden van die stad een bode naar den stadhouder Joost de Lalaing, „die op dese tijt sat ende at opt huys te Brederode bij sijne nichten vrouwe Yolendt des Jonckheren van Brederoden moeder.”

Dit is het laatste bericht dat ons Brederode als bewoonbaar huis doet kennen. Spoedig daarop moet het verlaten zijn en geheel vervallen. Hadrianus Junius toch, die in 1511 geboren is en als jongmensch in Haarlem heeft gewoond, zegt in zijn „Batavia” over Brederode, dat het er treurig uitziet en zoo goed als een ruïne is, waarvan hij geen andere oorzaak kan opgeven, dan dat men alle onderhoud heeft nagelaten.

De verdere geschiedenis der heeren van Brederode laten wij rusten. Toen in 1679 Wolfert van Brederode als laatste van zijn geslacht met zijn wapen in de kerk van Vianen te ruste werd gelegd, verviel Brederode, dat nog steeds een „kwaad” leen was, aan de grafelijkheid van Holland, waarvan de Staat der Nederlanden naderhand de rechtsopvolger werd. Brederode is